

blive her i en lidt længere periode end nogle få måneder eller et halvt år, skulle man selvfølgelig også have rimelige forhold. Men det var altså, hvad fru Elisabeth Arnold sagde, og nu får fru Elisabeth Arnold jo chancen for at komme op og sige, at det blev sagt på et helt andet tidspunkt, nemlig for 3 år siden, og i en anden situation.

Men det, der er spændende, er, at denne gang har jeg gravet en lille smule videre i forhandlingerne, da vi for 3 år siden lavede hele grundlaget for den lovgivning, vi også diskuterer i dag. Justitsministeren hed dengang hr. Hans Engell, og han svarede lidt senere bl.a. på det, fru Elisabeth Arnold havde sagt. Jeg citerer her fra sp. 551, og det er igen den 21. oktober 1992, hvor den daværende justitsminister sagde:

»Hvis fru Elisabeth Arnold kunne garantere mig, at den dag, der måtte foreligge en situation i Jugoslavien, hvor man kunne skønne: Nu vil de pågældende kunne rejse tilbage, den dag, der kom en krystalklar udtalelse fra UNHCR til Danmark, til de andre vesteuropæiske lande: Nu er situationen sådan, at de pågældende kan rejse tilbage – hvis jeg den dag vidste, at så ville et massivt flertal i Folketinget bakke det op, så er det rigtigt, fru Elisabeth Arnold, så kunne jeg måske tage det lidt roligere. Men sådan har virkeligheden bare ikke været. Det skal også siges.«

Man må jo sige, at det var en profetisk justitsminister. Han forudså problemerne, da et massivt flertal dengang sagde, at det var en midlertidig opholdstilladelse, det var et helle, det var en beskyttelse til nogle mennesker, der stod i en utrolig vanskelig situation; men den dag, situationen var forbi, skulle de hjem. Det bliver der tilsyneladende ikke noget af i dag, og det kan godt ske, at det tager 2 måneder, 4 måneder eller 6 måneder; men alt tegner til, at vi i løbet af 1996 når den dag, hvor de trykt kan vende tilbage og være med til at genopbygge det land, de så frygteligt måtte forlade for 3 eller 3½ år siden.

Lad os forestille os – for at beskrive, hvorfor det efter konservativ opfattelse kun er ret og rimeligt, at man hjælpes tilbage, den dag situationen er sikker – at der var borgerkrig i Danmark, at mere end 1 million danskere flygtede fra rædslerne, og at knap 18.000 af disse danskere fik midlertidigt ophold i et Balkanland. Jeg er overbevist om, at næsten alle danskere i denne tænkte situation ville have tre fælles synspunkter: For det første ville man selvfølgelig være taknemmelig over for det land, der gav midler-

tidigt ophold, mens borgerkrigen rasede i Danmark. For det andet ville man finde det urimeligt, hvis man havde et krav på at blive indvandrere i dette Balkanland, den dag borgerkrigen sluttede i Danmark, og for det tredje ville man – hvad enten man havde været væk fra Danmark i 3, 4 eller 5 år – finde det rimeligt, at man vendte tilbage til sit eget land, når freden var sikret og landet skulle genopbygges.

Men det er desværre ikke den holdning, regeringspartierne og et flertal i Folketinget hidtil har haft. De har givet mulighed for, at op til 18.000 bosniere kan blive boende i Danmark resten af deres liv. Folketingets flertal vedtog jo i januar i år en lov, der betød, at mange tusinder eksjugoslaver allerede i dag, den 12. december 1995, har en lovfæstet ret til at blive boende i Danmark resten af deres liv. Og om et halvt år er der ca. 6.000 flere, der får livsvarigt ophold.

Det Konservative Folkeparti stemte imod loven, og det har vi ikke fortrudt ét sekund, tværtimod. Vi mente, at eksjugoslaverne alene skulle have midlertidigt ophold i Danmark, ikke livsvarigt. Vi har nemlig den klare holdning, at flygtninge skal hjælpes, så længe de er på flugt fra noget. Men den dag, årsagen til flugten er væk, og når der atter er fred i eget land, skal de naturligvis vende hjem og være med til at genopbygge deres eget land.

Jeg vil godt understrege – inden der er nogle, der går herop og fremsætter korte bemærkninger – at selvfølgelig skal eksjugoslaverne ikke sendes tilbage her og nu. Det skal først ske, når freden er sikret, når NATO er på plads og hjemrejsen kan ske på ordnet vis, og det skal ske i samarbejde med de øvrige lande, der har givet beskyttelse til eksjugoslaver under borgerkrigen. Det er altså nøjagtig det samme, som UHNCR siger. Det virker efter min mening grotesk, at vi nu, hvor vi drøfter, hvordan vi økonomisk og med arbejdskraft bedst kan støtte genopbygning af Eksjugoslavien, samtidig tillader, at veluddannede bosniere kan blive i Danmark resten af deres liv i stedet for at deltage i dette arbejde. Kort sagt: De Konservative ønsker ikke at stille bosnierne bagest i den danske arbejdsløshedskø, men forrest i den kø, der skal udføre alle de arbejdsopgaver, fru Dorte Bennedsen så malende og rigtigt beskrev, og som findes og vil komme i Bosnien.

Og hvad så med planerne og forberedelserne til at kunne hjælpe bosnierne tilbage til deres eget land? I dag har i hvert fald medlemmerne af Det Udenrigspolitiske Nævn modtaget to